

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 127/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a **OZDent, s.r.o.**, Rimavská 1650/3, Rimavská Sobota, zastúpených JUDr. Michalom Treščákom, ml., advokátom, Štúrova 17, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/90/2023 z 29. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. februára 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/90/2023 z 29. novembra 2023 (ďalej len „namietaný rozsudok“). Žiadajú o zrušenie označeného rozhodnutia a vrátenie veci sťažovateľov krajskému súdu na ďalšie konanie a o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 3 000 eur, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4T/30/2019 z 30. mája 2023 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) v spojení s namietaným rozsudkom krajského súdu uznaní vinnými zo spáchania prečinu poisťovacieho podvodu v štádiu pokusu, ktorého sa mali dopustiť tak, že sťažovateľ ako konateľ sťažovateľky oznámil príslušnej poisťovni poistnú udalosť na osobnom motorovom vozidle, ku ktorej malo dôjsť tak, že manželka sťažovateľa v snahe vyhnúť sa vozidlu, ktoré jej nedalo prednosť, strhla riadenie a vyšla vozidlom na obrubník výškovo oddelený od chodníka nachádzajúceho sa pozdĺž vozovky, kde týmto malo dôjsť k poškodeniu kolies z ľahkých zliatin, pneumatiky a predného nárazníka vozidla. Sťažovateľ si uplatnil poistné plnenie za opravu tohto poškodenia, pričom však na základe poisťovňou iniciovaného odborného vyjadrenia znalca

bolo ustálené, že väčšina zadokumentovaných poškodení vozidla nie je technicky prijateľná v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou tak, ako ju deklaroval sťažovateľ pri uplatnení poistného plnenia, kde pri uhradení neopodstatnene nárokovanej sumy by poškodenej poisťovni bola spôsobená škoda vo výške poistného plnenia (po odpočítaní tzv. spoluúčasti). Zo strany krajského súdu (po predchádzajúcom zrušení výroku prvostupňového rozsudku okresného súdu o treste a výroku o náhrade škody) bol uložený sťažovateľovi peňažný trest vo výške dvesto eur popri stanovení náhradného trestu odňatia slobody vo výmere jedného mesiaca a sťažovateľka bola zaviazaná k úhrade škody spôsobenej poškodenej poisťovni v určenej sume. Dovolanie sťažovateľov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5 Tdo 46/2024 z 25. septembra 2024 (ďalej len „dovolacie rozhodnutie“) odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovatelia objasňujú, že v ich trestnej veci boli pred vydaním prvostupňového rozsudku okresného súdu predchádzajúce tri jeho rozsudky krajským súdom zrušené. Podľa presvedčenia sťažovateľov v trestnom konaní nebola bez pochybností preukázaná ich vina. Konajúce súdy podľa sťažovateľov zasiahli do ich základných práv najmä z dôvodu, že skutkový stav nebol správne zistený, resp. nebol správne právne posúdený a že sa krajský súd s ich odvolacou argumentáciou nevysporiadal dostatočne. Sťažovatelia v konkrétnosti argumentujú, že v trestnom konaní mal byť ustálený počet preukázateľných poistných udalostí, im zodpovedajúce (teda nárokovateľné) poistné plnenie a napokon škoda zodpovedajúca rozdielu medzi uplatnenou výškou poistného plnenia a skutočne opodstatnenou výškou poistného plnenia. Podľa sťažovateľov však takýmto spôsobom výška škody preukázaná nebola.

4. Sťažovatelia v postupe krajského súdu vidia porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ťažiskom argumentácie ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení ich označených práv v odvolacom konaní, keď sa podľa mienky sťažovateľov krajský súd nevysporiadal s rozhodujúcou argumentáciou ich odvolania. Sťažovatelia sú toho názoru, že v ich trestnej veci stav dôkaznej núdze neumožňoval vysloviť záver o ich vine, čo sťažovatelia považujú za nerešpektovanie princípu prezumpcie neviny a z neho vyplývajúcej zásady *in dubio pro reo*.

6. Treba takisto dodať, že najvyšší súd v dovolacom rozhodnutí, ktorým bolo dovolanie sťažovateľov odmietnuté, vylúčil sťažovateľmi formulovanú vadu namietaného rozsudku v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia), pričom súčasne vylúčil vadu arbitrárnosti namietaného rozsudku krajského súdu a konštatoval, že prvostupňový rozsudok okresného súdu a namietaný rozsudok krajského súdu tvoria vzájomnú jednotu a obsahujú zrozumiteľné skutkové a právne úvahy, o ktoré súdy opreli záver svojich rozhodnutí.

7. Možno konštatovať, že vo svojich dôsledkoch sťažovatelia tým, že predostierajú tvrdenia o dôkaznej núdzi v ich trestnej veci (porušenie princípu prezumpcie neviny), čo je vada

v dovolacom konaní neuplatniteľná a teda dovolanie v prípade sťažovateľov nebolo možné považovať za účinný prostriedok nápravy. Pri posúdení opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa úloha ústavného súdu sústredila na zodpovedanie otázky, či sú právne závery namietaného rozsudku krajského súdu, ktorými boli odmietnuté ako nedôvodné odvolacie námietky sťažovateľov, primerane odôvodnené, resp. či boli relevantné odvolacie námietky sťažovateľov, ktoré prezentujú aj v ústavnej sťažnosti, krajským súdom primerane zodpovedané a či interpretácia právnej úpravy aplikovanej krajským súdom v prípade sťažovateľov neodporuje jej podstate a zmyslu. Na tento účel sa ústavný súd podrobne oboznámil s odôvodením namietaného rozsudku krajského súdu, ako aj prvostupňového rozsudku okresného súdu, na ktorého závery krajský súd v podrobnostiach odkázal.

8. Krajský súd akcentoval, že sťažovateľ poškodenú poisťovňu jednoznačne uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie poistného plnenia a bol uzrozumený s výškou poistného plnenia, ktoré požadoval. Podľa krajského súdu bolo rozhodujúcim dôkazom odborné vyjadrenie z odboru cestnej dopravy, ktorého závery jednoznačne vylúčili spôsob a čas vzniku poškodenia jednotlivých častí vozidla tak, ako ich deklaroval sťažovateľ, keďže to nebolo technicky prijateľné, pričom tieto poškodenia vykazovali znaky viacnásobného opakovaného poškodenia s dlhším časovým predstihom. Podľa krajského súdu z faktúry za opravu vyplynulo, že si sťažovateľ ako konateľ sťažovateľky uplatnil voči poškodenej poisťovni nárok na poistné plnenie za opravu štyroch kusov diskov kolies predmetného vozidla. Sťažovateľ žiadal poistné plnenie na základe jednej škodovej udalosti (ohlásil len jednu škodovú udalosť), ktorá bola odborným vyjadrením vylúčená.

9. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že zo strany krajského súdu bola sťažovateľom poskytnutá zrozumiteľná a absolútne vyčerpávajúca odpoveď týkajúca sa ich relevantných námietok uplatnených v podanom odvolaní. Nestotožňuje sa s tvrdeniami sťažovateľov, podľa ktorých sa mali konajúce súdy dopustiť závažného excesu pri ustáľovaní skutkových zistení a hodnotení vykonaného dokazovania. Predovšetkým treba pripomenúť zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), pri ktorej predpokladom jej regulárnej aplikácie je vyhodnotenie dôkazov, resp. zistených okolností nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne. Túto požiadavku konajúci okresný súd, na ktorého závery sa krajský súd ako na vecne správne odvolal, dodržal. Zásadné okolnosti svedčiacie v neprospech sťažovateľov, ktoré vyplynuli zo spomenutého odborného vyjadrenia, podľa ktorého zadokumentované poškodenia diskov kolies nie je v príčinnej súvislosti so sťažovateľom deklarovanou poistnou udalosťou, boli konfrontované aj s obsahom ďalších relevantných dôkazov, predovšetkým s výpoveďou svedkyne (manželky sťažovateľa, ktorá bola užívateľom dotknutého motorového vozidla), ktorá sa v rámci svojich výpovedí vyjadřila, že sťažovateľovi vždy o poškodeniach na vozidle, ktoré sa jej stali, povedala, a to hneď, pričom pri svojich výpovediach nikdy neuviedla, že by sa jej stala nejaká dopravná nehoda totožná so sťažovateľom ohlásenou poistnou udalosťou.

10. Pokiaľ ide o judikatúru, na ktorú sťažovatelia v ústavnej sťažnosti poukazujú a ktorá mala byť podľa ich presvedčenia zohľadnená aj v ich trestnej veci, ústavný súd konštatuje, že ide o mylné presvedčenie sťažovateľov. Podľa tejto *„Za škodu nemožno bez ďalšieho považovať celú výšku poskytnutého poistného plnenia, ak je zrejmé, že k poistnej udalosti došlo a že nárok na poistné plnenie vznikol, avšak v nižšej čiastke, akú si páchatel vylákal.“* (Rč 29/2003). Je celkom zjavné, že

trestná vec sťažovateľov nie je analogická situácii, na ktorú sa uvedený judikát vzťahuje. V prípade sťažovateľov bolo totiž jasne preukázané, že existencia škodovej udalosti deklarovanej sťažovateľom pri uplatňovaní nároku na poistné plnenie (tak ako ju sťažovateľ popísal) bola odborným vyjadrením vylúčená.

11. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa namietaný rozsudok krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľný. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia poskytol krajský súd sťažovateľom dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce jeho záver o neopodstatnenosti odvolacej argumentácie sťažovateľov, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v namietanom rozsudku krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku (predovšetkým zakotvujúcich zásadu voľného hodnotenia dôkazov). Skutočnosť, že sťažovatelia zastávajú iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

13. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu